

tive, medens en Kapitalindkomstskats Princip er at beskatte Indtægten af al den rene, ikke arbejdende Kapital. Heri ligger der en meget stor og meget væsentlig principiel Forskel. Jeg skal tillade mig at oplyse dette lidt nærmere ved nogle Eksempler. Det ærede Medlem for 7de Kreds gav os ogsaa nogle Eksempler, baade med Hensyn til Skibs fart og Fabrikdrift. Jeg vil begynde med et Eksempel, der vel ligger baade ham og mig lidt nærmere, nemlig et Eksempel taget fra Landbruget. — Lad os tænke os to Brødre, startende ud i Livet med den samme Kapital, f. Eks. en rund Sum af 100,000 Kr. Den ene Broder køber en Landejendom til 200,000 Kr., udbetaler sine 100,000 Kr. i den, men forrenter de andre 100,000 Kr. Den anden Broder køber rentebærende Papirer for sine 100,000 Kr. Vi vide alle, hvorledes Stillingen i Skattehenseende er under den nuværende Tilstand over for disse Brødre. Den ene, han, der har købt Landejendommen, vil af en saadan Landejendom komme til at svare i Statsskat mindst 12—1600 Kr., den anden, der har den ikke arbejdende Kapital, vil ikke svare en eneste rød Øre til Staten. Saaledes er Tilstanden nu. Og tage vi Tilstanden, som den bliver, naar vi faa indført Formueskatten, saa vil den, der nu ikke svarer nogen Skat, denne Rentier, denne Kuponklipper, komme til at svare en Skat, eftersom man sætter Procenten, men det er allerede meget højt, hvis han kommer til at svare et Par Hundrede Kroner. Den anden, der har sat sine Penge i en Landejendom, vil foruden at svare sine 12—1600 Kr., som han vedbliver at svare til Staten, komme til at svare Formueskat af 100,000 Kr., han vil altsaa yderligere komme til at bløde. — Tage vi derimod i Stedet for Formueskatten en Kapitalindkomstskat, bliver Forholdet omtrent det samme for Rentieren, Kuponklipperen, han vil komme til at svare omtrent det samme, han er det altsaa ret ligegyldigt, hvilken Vej man vil gaa. Derimod vil den Broder, der har sat sine Penge i en Landejendom, slippe ganske for Kapitalskat. Er det ikke retfærdigt og billigt? — Men maaske det ærede Medlem vil sige, ja det er disse rige, store Folk, der her ere tagne til Eksempler, og jeg skal derfor tage et mere folkeligt Eksempel. Lad os sætte, at en Mand ejer en 4 Tdr. Hartkorn, af 25,000 Kr.s Værdi, med en Prioritetsgæld af omtrent Halvdelen, 12,000 Kr., og en løs Gæld af c. 4,000 Kr. Hvorledes vil

han være stillet lige over for en Formueskat? Han vil være nødt til at selvangive sin Formue til 9,000 Kr. — hvis han ikke vil erklære sig insolvent — for det er jo det, som han har, en Ejendom til 25,000 Kr.s Værdi, hvorpaa der skyldes 16,000 Kr., altsaa ejer han 9,000 Kr., som er den Formue, han maa betale Skat af. Hvis der er en Kapitalindkomstskat, vil han intet have at angive, intet at svare af. — Men jeg skal tage endnu et Eksempel, der rækker langt, langt videre. Enhver Embeds- og Bestillingsmand, enhver lille Detailhandler, næsten enhver Haandværker, Folk i en saadan Stilling, at de have en Aarsindtægt mellem 2 og 3,000 Kr., vil i Reglen have et Indbo, der er assureret for en 5—6,000 Kr. Disse Folk maa angive deres Formue til en saadan Værdi, som deres Indbo har, og svare Formueskat deraf, medens de ere fuldstændig fri for Selvangivelse og Skattesvarelse, naar man tager en Kapitalindkomstskat, thi den Kapital, de have sat enten i deres Bedrift eller deres Indbo, er selvarbejdende Kapital og ikke af den Slags Kapital, der beskattes. Jeg tror, at dette Eksempel, der gælder Tusinder og atter Tusinder af Statsborgere, maa dog kunne overbevise det ærede Medlem noget om, at der, demokratisk set, folkeligt set, er meget stor Forskel paa de Goder, som Kapitalindkomstskatten og Formueskatten fører med sig. Jeg tror, det ærede Medlem ellers har et sundt og skarpt Blik paa Sagerne, jeg tror ogsaa, det for ham er Alvor med at ville naa til Bunds i Sagen, komme Sandheden saa nær ind paa Livet som muligt, og dette giver mig Haab om, at han ved at hellige disse mine her fremsatte Tanker en velvillig og alvorlig Overvejelse til sidst, ikke i Dag, men senere, vil komme til den Anskuelse, at Kapitalindkomstskatten langt fra er noget saa slemt, som det har staaet for ham hidtil, at han tværtimod, og hans Meningsfæller i lige Maade, ville komme til at se med mildere Øjne paa denne Sag, end de ganske vist i Øjeblikket gøre. — Hertil kommer endnu, at det ærede Medlem jo selv berørte, at det Forslag, der her foreligger, med Hensyn til en Skat paa Kapitalindkomst ganske vist er et lille bitte Skridt i den Retning, som den engelske Indkomstkildeskat gaar. Det er altsaa ganske vist kun et lille Skridt, men dog et Skridt i den Retning, og det turde være et stort Spørgsmaal, om vi, naar vi vedtog Skattereformen, dog ikke hellere skulde rette Blikket mod vore angelsaksiske